

Kerber Balázs

Azt hittem,

hogy az emlékezet a körülmények összessége is. Hogy a házakhoz, arcokhoz, fákhöz hozzájön majd a seregnyi kis kiegészítés. Milyen nadrágot viseltem aznap, mit mondtam ébredés után.

Lesz, ami megtámasztja majd emlékezetemet, amiből kibomlik a konkrét kép. De még jó, ha nem csak egy-egy testmozdulat, egy-egy izomnyi meghökkenés marad meg, hanem a házak, a kontúrok, az arcok. Nincs ebből hová továbblépni, csak az emlékkép kis, helyi mozgása marad, egy nevetés, valakik nevetnek, vagy azt mondják, van egy rövidebb út is, vagy: most menjünk be a boltba. Ez zenél fejemben, mikor a kanapén ülök, vagy amikor előttem van egy felhős üvegajtó.

Összenevetünk,

de a következő szó
már a gyomromban akad, zavartan
toporgok, nem tudom, mondani akarsz-e,
mondjak-e még valamit, álldogáljak itt,
vagy somfordáljak kínosan odébb.
Hirtelen napsugarat, fákat, teret akarok,
akarom a lábamon végigfutó hóhullámot,
de már félig elfordultam tőled, szemem
sarkából azért még rád nézek, mert nem
zártam le, nem intéztem el veled
véglegesen valamit. Mosolyod nem bizalmas
közelségünk, hanem mérhetetlen
messzeségünk egy percnyi áthidalásának
jele. Ez így nem pontos; nem
áthidalás ez, csak udvarias vagy,
és mégsem csak az; épp a mosolyod
mögötti értetlen szeretet fáj a legjobban nekem.
Ezért ácsorgok itt tovább, mint akinek
van még erre dolga, még egyszer feléd
pillantok, aztán ténfergek ide-oda perceken át.